

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 5.

Den 1. Decbr. 1866.

Præis: 6 Sk. pr. Exp.

Bions Stad.

(Fra „Millennial Star“.)

(Sluttet fra Pag 52.)

Vi ville til sidst i Vorthed fremstille den storartede og herlige Udfoldning af Guds Herlighed, som vil komme til at hvile over alle Bions Boliger. Denne de Helliges store Central-Stad vil ikke alene blive opbygget overensstemmende med det aabenbarede Monster, men ogsaa paa en særegen Maade blive velsignet med Guds egen Sens Nærverelse. Da Moses ifolge Guds Besaling havde opført Tabernaklet, hvileden en mirakuløs og herlig Lysstraale over samme, og da Salomon havde bygget Templet, syldte Guds Herlighed Huset. I begge disse Tilhælde vidste hele Israel, at Gud havde antaget det Werk, de havde udført. Saaledes vil ogsaa Gud i de sidste Dage, naar Zion er blevet opbygget ifolge hans egen Anvisning, vise, at han har antaget samme, idet han paa en underfuld Maade vil lade sin Magt og Herlighed gjenstraale over enhver Bolig. Da vil Esaie Propheti gaae i Opfyldelse: „Og Herren skal

stabe over enhver Bolig paa Bions Bjerg og dens Forsamlinger om Dagen en Sky og om Natten Røg og stinnende Ildelue; thi der skal være en Beskyttelse over alt det, som er herligt. Og der skal være et Tabernakel til en Skylge om Dagen for Hede og til en Tilsflugt og et Skjul for Vandstyk og Negn.“ (Ez. 4, 5, 6.)

Alle de Stæder, som fra Esaies Dage af og indtil vor Tid ere blevne opbyggede, ere enten blevne oplyste ved Hjælp af kunstige Midler, eller de ere forblevne i Mørket, og dette beviser til Trods for al Modsigelse, at Esaie Propheti endnu ikke er blevne opfyldt. At see Guds Herlighed hvile endog over blot en enestie Bygning, vilde være et Vidunder og maatte ansees som det største Mirakel, der er blevet udsært i de sidste fem og tyve Aarhundreder, men hvor usædvanligt og storartet vil det ikke blive at see enhver Bolig i en stor Stad om Dagen beskyttet mod Solens Hede formedelst en over-

naturlig Sky og om Natten formedelst en „finnende Ildslue.“ Intet Sprog formaaer at udtrykke den Fryd og Glæde, som maa opfyldte Enhver, der er iblandt det lykkelige Tal, som beboer disse pragtsnulde og paa en saa guddommelig Maade oplyste Bygninger.

Dette Mirakel vil ikke være Noget, der er fortværtig, lig Bandets Adskille, medens det dæmper Ildens Boldsomhed, eller forvandler Floder til Blod osv.; det vil ikke blive et Mirakel, der kunn varer en Dag, en Uge, en Maaned eller et Aar, men det vil vedvare gjennem Generationer, saaledes Torden er til. Det vil blive et Mirakel baade for de Retfærdige og Ugudelige, baade for dem, som boe nærvæ, og for dem, der ere langt borte, eller som Herren har sagt ved en af de gamle Propheters Mund: „Hører G, som ere langt borte, hvad jeg har gjort, og G, som ere nær, fornemmer min Styrke. Syndere i Zion ere forsækkede, Bævelse har betaget Hyllerne, der sige: Hvo iblandt os kan boe hos en fortærende Ild? Hvo af os kan boe hos Evigheds Brynde? Den, som vandrer i Retfærdighed, og som taler Oprigtighed; den, som foragter Binding, der kommer af Andres Undertrykelse; den, som rygter sine Hænder fra at beholde Skænk; den, som stopper sit Øre fra at høre Blodsyld, og som tillukker sine Dine fra at see paa det onde:“ (Es. 33, 13. 14. 15.) Saaledes kan man heraf se, at Ingen uden de sande Retfærdige kunne „boe hos en fortærende Ild“ eller midt i „Evigheds Brynde.“ Den flammende Ild, der vil komme til at hvile over enhver af Zions Boliger, vil slae Synderen og Hyllerne med en forsærdelig Rædsel, medens den, som vandrer i Retfærdighed, istadt skal kunne boe „hos Evigheds Brynde.“ „Han skal boe paa de høje Steder; Klipernes Befæstning skal være

hans Ophoielse; hans Brod bliver givet ham, og hans Vand er vist. Dine Dine skulle beseue Kongen i hans Delighed, de skulle see et langt fraliggende Land. (16 og 17 Vers.)

Dette har oiensyfulig Hentydning til Stedets Beliggenhed i et heit Bjergland, hvor Nogle af Zions Born ville komme til at boe. Da det er forudsagt, at disse underfulde Begivenheder skulle komme til at finde Sted i et Land, der laa meget langt borte fra de Egne, hvor Esaias særdeles, har det upaatvivleligt Hentydning til den store vestlige Halvkugle af Torden, der i Sandhed ligger meget langt borte fra Palestina. Iblandt andre Undere, som Zions Beboere skulle faae at see, er der udtrykkeligt sagt: „Dine Dine skulle see Kongen i hans Delighed.“ De skulle udtryde: „Herren skal der være hellig; der skal være et Sted med Floder, med vide og brede Stromme.“ (21 Vers.) Da ville de funne sige: „Herren er vor Dommer, Herren er vor Lovgiver, Herren er vor Konge, han vil frelse os.“ (22 Vers.) Omend stjordt Pestilents vil komme til at rase frygteligt iblandt de Ugudelige, skal dog ingen af Zions Indbøggere sige, at „de ere syge, thi de, som boe der, have faaet Vorladelse for deres Misgjerninger.“ (24 Vers.)

En Stad, der er opfyldt af Herrens Hellighed — en Stad, hvor Sygdom er ubekjendt — en Stad, hvis Indvaanere see Herren, deres Konge — en Stad, hvis Lovgiver og Dommer Messias er — en Stad, hvor Hellighedens Herre boer, er et Under iblandt alle Undere, og i deres Dren, som ikke troe Bibelen, lyder det ligesom Fortællingerne om Trylleslotene i „Tusind og een Nat.“ Men hvem, der troer Bibelen, skuer ned Længsel fremad efter en saadan Stad, som udtrykkelig kaldes „den store Konges Stad.“ De bede og nære Haab om en saadan

Stad, jordi Herrens Till mælze og Mil-lenniets herlige Frembrud staer i For-bindelse med dens Opbyggelse.

Naar Zion er blevet opbygget, vil Frelseren selv personlig vise sig for Sta-dens Beboere, inden han i al sin Herlig-hed kommer i Himmelens Skyer. Dersor er der forudsagt, at „Gjenloseren skal komme til Zion og til dem, som omvende sig fra Overtrædelse i Jakob, siger Her-ren.“ (Ej. 59, 20.) Naar Herren an-ledes viser sig for denne Stads Indva-a-nere, vil han i et rigeligere Maal end forhen udgyde sin Aand over dem, thi i det næste Vers hedder det: „Og mig an-gaaende, denne er min Pagt med dem, siger Herren: Min Aand, som er over Dig, og mine Ord, som jeg har lagt i din Mund, skulle ikke vige fra din Mund, eller fra din Sæds Mund, eller fra din Sæds Sæds Mund, siger Herren, fra nu af og indtil evig Tid.“ (Ej. 59, 21.) Naar dette vigtige Tidsrum kommer, vil Zion blive til et Rige, bestaaende af Propheter og Abenbarere, idet Herrens Aand vil være udgydt i et saa rigt Maal over alle dets Beboere indtil evig Tid. Hvor glædeligt vil det ikke være at see Frelseren, Zions Konge, og høre de op-muntrende Ord, der udgaac fra hans Mund, idet han i Egenstab af den gode Hyrde taler til sin Hjord. Med Hensyn til Frelserens personlige Ankomst til Zion siger Esaias videre: „Gjor dig rede, bliv oplyst, thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig.“ (Ej. 60, 1.) Dette Skriftsted i Forbindelse med de to foregaaende berettiger os til at troe, at det Lys og den Herlighed, som Esaias omtalier, ikke tilfulde vil komme til at gaae op over Zion og straale over alle dens Boliger, førend Frelseren kommer, ikke endnu synlig i Himmelens Skyer og ledsgaget af sine hellige Engle, men synlig midt i Zion, idet han udfol-

der sin Herlighed i Form af en straa-lende Sky om Dagen og en stinnende og flammande Ildstotte om Natten.

Bed denne Frelserens herlige Til-mælze synes det, at Zions Indvaanter ere det eneste Folk, som er forberedt for en saa vigtig Begivenhed, thi i det næste Vers udtryder Propheten: „Thi see, Mordet skal sjule Jorden og Dunghed Folkene, men Herren skal oprinde over dig, og hans Herlighed skal stinne over dig.“ Saaledes vil der blot være et eneste Folk, over hvilket Guds Herlighed skal hvile — et eneste Folk, hvis Boliger ville blive indhyllede i den hellige Ild. Med Und-tagelse af dette ene Folk vil hele Jorden være indhyllet i et tykt Mørke. Hvilkun Hammer vil der ikke da blive! Hvilkun en Modsetning mellem Zions Stad og andre Dele af Jorden! Det vil da ikke blive nogen vanskelig Sag at sjelne mellem den „Ugudelige og den Ketsfærdige, mellem den, der tjener Gud, og den, der ikke tjener ham.“ Mange af dem, som sidde i Mørke iblandt Nationerne, ville komme og sige til hverandre: „Kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hnus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier.“ (Ej. 2, 3.) Esaias siger endvidere: „Og Hedningerne skulle vandre til dit Lys, og Kongerne til det Skin, som er opgangen for dig. Optoft dine Dine trindt omkring og see, alle disse have forsamlet sig, de komme til dig; dine Sonner skulle komme langfra og dine Døtre opfostres ved din Side. Da skal du see det og løbe til, og dit Hjerte skal rædes og udvide sig, naar Mangfoldig-heden hos Havet omtvendes til dig, og Hedningernes Magt kommer til dig.“ (Ej. 60, 3. 4. 5.)

Hvad er det, som bevirker en saa pludselig Forandring iblandt de fjern-toende Nationer? De skulle være i et

tykt Morle, og hvorledes vil det da gaae til, at saa Mange pludselig ville blive omvendte? Aarsagen til denne Forandring er, at Frelseren er kommen til Zion; det er, fordi det største Mirakel siden Skabelsen er blevet udført. De have hørt Nyget om Guds nægtige Gjerninger — hans underfulde Mirakler i den vestlige Verden; de have hørt Beretningen om en Stad, hvil Boliger ere indhyllede i en flammeende Ild, og dog er ikke en eneste af dens Bygninger blevet fortæret. Det er disse Undere, som vil opvække Nationernes Opmærksomhed; det er dette, som vil bringe dem til Omvendelse, og bewirke, at „Mangfoligheden hos Havet,” eller med andre Ord, Dernes talrige Beboere, drage til Zion; det er dette, som bewirker, at Hedningernes Magt flyer til denne pragtfulde Stad for at opnaae Frelse. Det er den sikkre og tilforladelige Kundskab om, at Frelseren er kommen til Zion, som vil bevæge Konger til at forlade deres Throner for at komme til det Lys og den Herlighed, som findes i denne Stad, der er den berømteste og meest underfulde af alle Steder. Den bestandige Tilsynsmen af omvendte Skarer vil blive saa stor, at, som Esaias siger, Portene aldrig skulle lukkes. „Og dine Porte skulle de altid holde aabne Dag og Nat; de skulle ikke tilslukkes for at lade Hedningernes Magt komme til dig og deres Konger skulle komme hertil.” (11 Vers.) Dette er en Stad, for hvil Love alle Nationer maae boe sig, paadet de ikke ganske skulle ødelegges. „Thi hvilket Folk eller Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves, og Folkene skulle vist ødelegges.” (12 Vers.) Selv de, hvil Fædre have forsøgt og plaget Zion, ville blive nødte til at boe deres stive Halse. „Og deres Børn, som dig trængte, skulle komme boede til dig, og de skulle nedboie sig for dine Fodders Saaler, ja Alle, som dig

bespottede, og de skulle kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel.” (Ez. 60, 14.)

Glandsen af det Lys, der hviler over Zion, vil være saa stor, at man ikke vil komme til at behøve Solens Lys, eller som Propheten siger: „Solen skal ikke mere være dig til et Lys om Dagen, og Maanen skal ikke oplyse dig ved sit Skin, men Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Gud til din Herlighed. Din Sol skal ikke ydermere gaae ned, og din Maane ikke borttages, thi Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Sorrigs Dage ere da endte. Og dit Folk, de skulle alle være retfærdige, — de skulle eie Jorden evindeligen, — de ere min Plantelses Øriff, mine Hæders Gjerning til at bevise mig selv herlig.” (19. 20 og 21 Vers.)

Det er til disse store Begivenheder den inspirerede Psalmist hentyder, naar han siger: „Den almægtige Gud, Gud Herren, har talet og kaldet Jorden fra Solens Opgang og indtil dens Nedgang. Uaf Zion har Gud herligen aabenbaret den fuldkomne Skjønhed. Vor Gud skal komme og ikke tie; en Ild for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham stormer det saare. Han skal kalde ad Himmelens oven til og ad Jorden, for at han kan domme sit Folk. Samler mig mine Hellige, som have gjort Vagt med mig formedelst Offer.” (Ps. 50, 1—5.) Saaledes saae ogsaa David ligesaa vel som Esaias den herlige Dag, da Herrens Lys skulle straale ud fra Zion, medens ogsaa han forudsorkyndte de Helliges Indsamling og Herrens Komme til Zion. Ligeledes forudsagde han, at Herren vilde kalde baade paa Himmelens og Jorden til at tage Deel i det store Forberedelsesværk, der skal udføres, inden hans Ankomst til sine Hellige.

For end yderligere at bevise, at Her-

ren vil komme til Zion, inden han kommer for endeligen at ødelægge de Ugudelige, vil jeg anfore en Forudsigelse af Zacharias: „Syng med Fryd og vær glad, du Bions Datter! Thi see, jeg kommer og vil boe midt udi dig, siger Herren. Og paa den Dag skulle mange Hedninger føies til Herren og være mig et Folk, og jeg vil boe midt udi dig, og du skal fornemme, at den Herre Bebaoth har sendt mig til dig.“ (Bach. 2, 14. 15.) Zacharias siger, at paa den Dag skal der blive sagt til Zion: „Lad ikke dine Hænder synke. Herren din Gud er inden i dig, en Vældig, som skal frelse; han skal være glad over dig med Fryd, — han skal tie for sin Kjærligheds Skyld, — han skal frøye sig over dig med Frydesang.“ (Bach. 3, 16. 17.)

Vi have saaledes fremstillet en Nælde Aahandlinger med Hensyn til det Sidste-Dages Zion for „Stjernens“ Læsere, paa det de Hellige og Enhver, som har nogen Interesse for de bibelste Prophetier, kunne klarligen komme til at forståe Bestaffen-

heden af de forbundende Begivenheder, som saa hurtigt styrte sig ind paa Verden. Dagen er nær for Haanden, da alle disse Forudsigelser skulle gaae i Opfyldest, og velsignede ere de, der ville lytte til ‘ogaabne deres Hjerter for de Budbærere, som Herren har udsendt til Nationerne med et Budstab, der er af en saa uændelig Vigtighed. Forhælder ikke Eders Hjerter formedelst Bantron paa Grund af Storheden og Overnaturligheden af de Begivenheder, som ere saa klart stildrede af Propheterne, thi Herrens Arm er ikke i mindste Maade bleven forkortet, saa at han jo har Magt til at udføre de Undere, hvilke han saa ofte har lavet forudsynede skulle finde Sted som en Forberedelse for hans Tilkommelse. Ikke en eneste af de gamle Prophetier ville blive uopfylde. Alle Himmelens og Jordens Kræster ville formedelst Guds Almagts Styrelse blive satte i Bevægelse for at frembringe de store og vigtige Begivenheder, som skulle finde Sted i denne den sidste Uddeling.

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn den 6te og 7de October 1866.

(Fortsat fra Side 57.)

Søndag den 7de, Eftermiddag Kl. 1.

Psalmen Nr. 16 blev assungen af Choret.

Bon af Eldste F. C. Sørensen, og derefter sang Choret Psalmen Nr. 45.

Efter Opsordning fremstod Eldste H. Hansen. Han sagde, at han stedse ønskede at være rede til at afdæmpe Vidnesbyrd om Sandheden, naar og hvoromhelst han funde saae Leilighed dertil. Han ønskede

at leve saaledes, at han bestandig kunde have Herrens Aand til sin Veileder, og at han altid funde være ydmig og lydig mod de Mænd, som var stillede over ham, og hvilke var Guds Repræsentanter her paa Jorden. Han opmuntrede de Hellige til at vise Lydighed i alle deres Handlinger og Foretagender, thi han vidste, at dette vilde være til Velsignelse for dem. Han paaviste, hvormange Velsignelser Guds Born havde nydt ved en saadan

Tremgangsmaade saavel i forrige Tider som i vore Dage.

Derefter fremstod Eldste G. Ohlson og bar Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk og sagde, at han gjorde det ifolge den Erfaring, han havde haft, siden han annammede samme. Han vidste, at ille Kjod og Blod havde aabenbaret ham, at de Mænd, under hvis Veiledning og Bestyrrelse han arbeidede, vare Herrens be-myndigede Ejendre, der formedelst Aabenbaring fra Himmelens Gud vare kaldte til at forvalte de Ordinancer, som ere nedvendige til Menneskenes Frelse, „men,” sagde han, „formedelst Ven og Paakaldelse til min himmelst Fader, har han givet mig et Vidnesbyrd for mig selv, hvilket intet Menneske kan fratauge mig, og det er denne Forvisning, der girer mig Kraft og Frimodighed til at predike Evangeliets Sandheder for mine Medmennester.” Han sagde, at naar vi følge de Raad, som vore Foresatte give os, gjøre vi paa samme Tid vor himmelst Faders Billie, og af ham ville vi faae vor Lon deraf. Han onstede, at Herrens Belsignelse maatte hvile over alle de Hellige og over Enhver, som onstede at gjøre Herrens Billie.

Eldste P. Hansen, som derefter stod frem, sagde, at han folte sig overbevist om, at enhver af de Hellige, der havde været i Forsamlingen, havde ligesom han glædet sig meget formedelst den Aand, der var tilstede, og ligeledes troede han, at de tilstedevarende Fremmede havde følt Kraften af de Vidnesbyrd, som vare blevne aflagte. Han opmunstrede dem til at adlyde Budstabet, saafremt de vare overbeviste om Sandheden deraf, og lade sig dobe til deres Synders Forladelse, og da vilde de faae den Hellig-Aands Gave og med den en fast Overbevisning om Evangeliets Sandhed, og hvis der var Nogen, som endnu ikke kunde sec dets Guddom-

melighed, raadede han dem til at yomige sig for Herren og randsage den hellige Skrift under Ven og Paakaldelse til ham, som gjerne giver og bebreider ille, og da vilde Gud, som hænder Alles Hjerter, give Saadanne Kunstdab om hvad de skulle gjøre for at blive frelste i Guds Rig, thi det er ille vor himmelst Faders Billie at lade sine Born være i Ubished om, hvorledes de skulle tjene ham, men Spørsgaalaet er, om vi ere redebonue til at adlyde hans Billie.

Eldste J. Hagerberg udtrykte sin Glæde over, at Herren i vore Dage havde aabenbaret sin Billie og opreist en Prophet med Myndighed til at udsprede Evangeliets frelsende Sandheder, hvorved dei var blevet muligt for ham tilligemed hans Brodre og Sostre i Udspredelsen at faae hore samme og blive delagtige i dets Belsignelser. Formedelst Sandheden Aand, som vi annammede, da vi adlode Budstabet, fil vi et Vidnesbyrd for os selv om, at Herrens Præstedomme havde Magt og Myndighed til at aabne Veien til Frelse ogsaa for os, der boede i disse nordlige Lande. Han var glad, fordi han havde et Hjem i Zion blandt Herrens Folk, og han imedesaae med Glæde den Tid, da han igjen kunde vende tilbage, men desvagten var han villig til at arbeide for Sandheden Sag og Israels Indsamling, hvorpaa han maatte blive kaldet, og han vilde stærke bestrebe sig for at gjøre det Bedste, han forstod. Han onstede, at Herrens Belsignelse maatte hvile over Førsamlingen, og at Herrens Værk maatte fremmes paa Jorden.

Derefter fremstod Eldste J. Hansen, der udtrykte sin Glæde og Taknemmelighed for de mange gode Raad og Lærdomme, der vare blevne girne i dette Generalraad, og den Belsignelse, han i Forening med sine Brodre og Sostre havde nydt i disse to Dage, medens de Hellige

vare forsamlede, og han ønskede at bevare det, han havde hørt, for at gjøre Brug deraf i Fremtiden. Han talte om Zion, der skal opbygges inden Herrens Tilkomst, og ønskede, at han før sit Bedkommende maatte have Kraft til at være trofast indtil Enden, daat han paa hin Dag kunde agles værdig til at gaae ind til sin Faders Glæde i Forening med alle Herrens trofaste Tjenere og Tjenerinder.

Gleste J. P. Wretberg, som der-ester fremstod, sagde, at det inderligen glædeder ham, at han før en saa stor Forsamling kunde have Lejlighed til at foie sit Bidnesbyrd til sine Broders. Han hen-tydede til de Bemærkninger, som i Lobet af Generalraadet vare blevne gjorte med Hensyn til Bonnen, ved hvilken vi kunne nærmre os vor himmelste Fader.

Gleste A. Larsen udtalte sin Glæde over at være sammen med de Hellige i Danmarks Hovedstad. Han var blevet oplivet og styrket formedelst den gode Aand, som havde været tilstede i Generalraadet, og hvilken nu var tilstede i denne For-samling, ligesom de mange Bidnesbyrd, der rare blevne afgirne, havde opmuntret ham meget. Han sagde, at det var hans høieste Ønske at arbeide for Sandhedens Sag, og han vilde stedse bestræbe sig for at anvende de Gaver og Velsignelser, som Herren havde ssjancket ham, til Herrens Ære og sine Medmenneskers Gavn, thi han vidste, at der vilde komme en Dag, da Enhver skal aflægge Regnstab for det Pund, der har været ham anbetroet.

Gleste F. C. Sørensen, som der-ester fremstod, sagde, at det var ham inderlig hært at være sammen med saa mange Brodre fra Zion, og han var glad og talnemmelig for de faderlige Raad og Lærdomme, han havde modtaget af Guds bemyndigede Tjenere, siden han kom ind i denne Kirke, saavel i Zion som her i Danmark, og han formanede de Frem-

mede til at være opmærksomm: Tilhørere og til at gjøre Brug af det, de havde hørt, saa at de kunde nyde de samme Vel-signelser som de Hellige.

Derefter sang Choret Psalmen Nr. 234.

Gleste Wilhelmsen fremstod derpaa. Han sagde, at han følte, at den samme Aand, som besjæler de Hellige i Zion, var tilstede her i rigeligt Maal, hvorfor han kunde sige, ligesom hans Brodre, der havde talt før ham, havde sagt, at han i Sandhed var glad og talnemmelig til Herren. Han tænkte ofte tilbage paa den Tid, da Evangeliet først blev prædiket her i Skandinavien. Dengang havde de Eldste mange Gjenverdigheder at gjeunngaae, maatte lide mange Savn og taale store Forfolgelser for Sandhedens Skyld. Maar man sammenligner hin Tid med den nu-værende, kan man let see, hvilken For-andring, der er foregaaet, og enhver op-mærksom Tagttager vil heri see et stort Beviis paa, at Herren har holdt sin Haand over sit Folk og sin Gjerning. Han sagde, at det, som alene harde bevirlet denne Forandring, var Guds Kraft, og uden denne vilde ikke „Mormonismen“ nu have været hverken i Danmark, Sverrig eller Norge. Han og hans Brodre vilde med Flid og Ridkærhed soge at gjøre Brug af den udvidede Frihed og prædike Evan-geliet for dem, som endnu ere ubeskjedte dermed. Hans største Glæde var at arbeide i Herrens Tjeneste og at være talt iblandt de Hellige, og han vidste, at der-som dette Privilegium fulde blive ham frataget, vilde han blive det ulykkeligste Menneste paa Jorden. Han sagde, at saalænge han arbeider for sine Medmenneskers Frelse og Zions Opbyggelse, soler han sig lykkelig fra Morgen til Aften, og Intet i Verden er stort nok til at opveie denne Velsignelse. Han var glad, fordi han havde haft Kraft til at være trofast og udholdende siden den Tid, da han an-

nammede Evangeliet, og han onsfede, at det altid maatte være saaledes baade for sit eget Bedkommende og med Hensyn til hans Brødre og Søstre.

Choret sang Psalmen Nr. 216.

President Widerborg stod frem og udtalte sin Tilsfredshed og Glæde over de Vidnesbyrd, som vare blevne aflagte, og over de Opmuntringer og Formaninger, der vare blevne givne. Han vidste, at disse Mænd, som havde talt, vare Guds bemyndigede Ejendomme, der vare kaldte til at forlynde Guds Billie for deres Medmennesker, uagtet de ikke ere i Besiddelse af megen verdslig Visedom og uanseet, hvad Verden dommer om dem. Han onsfede at være forenet med dem i Evangeliets Ejendomme, og hans Bon var, at Herren maatte belfigne ham og hans Brødre, paadet Arbeidet kunde udføres til Herrens Ere under Indflydelsen af Sandhedens Aand, og hvem som helst, der er i Besiddelse af den, vil aldrig mangle den fornedne Viisdom, thi Enhver, som vil lytte til dens sagte Stemme, vil have en Kundstab, som Verden ikke kender, og naar den Tid kommer, at Guds Rige faaer Herredommen over alle andre Riger paa Jordens og Messias tager Regeringsteilene i sin Haand, ville Alle, som trofast arbeide for Sandhedens Sag, opnaae en usforkrænkelig Ere og Ophoierlse, om endssjøndt de nu blive foragtede og forhaanede af den store Hob. Han vidste, at Gud havde aabenbaret sin Billie for Menneskene og opreist Mænd paa Jordens, som han havde givet Fuldmagt og Myndighed til at handle i sit Sted, til at lægge Grundboden til hans Rige og at berede Alt til hans Sons herlige Tilkomst. Paa Grund af Menneskenes Ubidenhed om Gud og Alt, hvad der angaaer ham, var det nødvendigt, at Herren atter aabenbarede sin Billie, og nu, som i gamle Dage, udvalgte Mænd, som

han bemyndigede til at prædike Evangeliet og forvalte dets Ordinancer. Da de Rige, de Mægtige og denne Verdens Vice i Almindelighed ansee sig for Store til at være Evangeliets ydmige Budbærere, har han for det Meste udvalgt sine Ejendomme blandt de ringere Folkeklasser og formedelst sin Kraft dygtiggjort dem til at udføre hans Hensigter paa Jordens. Han onsfede at aflagge sit Vidnesbyrd for Enhver — for Hoie og Lave — Fattige og Rige. Han havde ikke Noget imod Nogen, men var villig til at arbeide for Alles Frelse, forsaaavidt de selv onsfede det. Han sagde, at det Evangelium, som han og hans Brødre prædielede, var ikke Menneskelære, men grundet paa Aabenbaring fra Himmelens, og dets Formaal var at lede Menneskene til Enighed, Retserdighed og Dyd — og endelig til en evig Frelse i Guds Rige. Han glædede sig over den Frihed, man har i disse Lande til at dyrke Gud ifolge Samvittighedens Bydende. Ingen har nogensomhelst Ret til at forhaane og forfolge sine Medmennesker for deres Religions Skyld, men desuagtet bliver det gjort. Ikke faasnart var Evangeliet blevet aabenbaret, førend de forskjellige Religionsspartier begyndte at modarbeide det og at have og forfolge dem, der forlyndte samme. Uagtet deres indbyrdes Uenighed, vare dog Alle enige i at stride mod dette Værk, da de sik høre Mænd bære Vidnesbyrd om, at det var aabenbaret fra Himmelens Gud. Mørkets Første inspirerede sine Ejendomme til at stride for hans Rige, som han saae var i Fare. Han (Taleren) havde noie fulgt Begivenhedernes Gang siden Evangeliets Gjengivelse til Jordens; Sandhedens Hjender havde stedse talt om og bestrebt sig for at standse eller tilintetgjøre dette Værk, men de havde bedraget sig og vare endnu ikke komne Maaret nærmere, end dengang, de begyndte

Striden, og nægter al deres Modstand var Evangeliet blevet udsprett, og Tusinder havde annammet samme. Han vidste, at Guds Rige var blevet oprettet i vore Dage for albrig mere at borttages fra Jorden. Derpaa foreslog han for Forsamlingen, at de Hellige op holde Kirkens Authoriteter, hvilket eenstemmig vedtages. Tilsidst formanede han de Hellige til Trofasthed, og de Fremmere til at undersøge det frelsende Budstab og derpaa adlyde

det, saa snart de vare blevne overbeviste om dets Sandhed. Han bad om, at Guds Fred og Belsignelse maatte hvile over de Hellige i Kjøbenhavns Konference, i den skandinaviske Mission og over den hele Jord.

Psalmen Nr. 170 blev assungen af Choret.

Taksgelse af Eldste N. Wilhelmsen Kl. 3.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Decbr.

Vi gjengive følgende Uddrag af det engelske Blad „Times“ om den aalmindelige politiske Stilling i Europa:

„Den umiddelbare Folge af den sidste Krig og Fredeslutning har — som Keiser Napoleon bemærker i sin Circulairstrielse — nærmest viist sig i Oplosningen af alle øldre Alliancer, saa at nu ethvert Statssamfund staarer isoleret for sig. Angrebet imod Danmark var allerede et Stod, som rystede den folkeretlige Morals Grundvold. Striden imellem Østerrig og Preussen har omfoder fuldkastet enhver folkeretlig Skranke. Der findes ikke længer Noget i Europa, som kan kaldes en Garanti for den statsretlige Sikkerhed. Hele Verden er en stor Østers, der kun kan aabnes med Sværdet. Ergjerrigheden hænder ingen anden Skanke end den, som reiser sig af Magtens Omfang. Hvermands Haand er løstet mod den Aanden, men heldigvis tabes Lysten til at angribe derved, at man maa gjøre nødvendige Anstalter til Forsvar. Enhver er paa sin Post; hele Statsordenen i Europa hviler kun paa den gjensidige Frygt og Mistankes Grundlag. Under saadanne Forhold synes Intet lettere end at udkaste Planer for nye Combinationer; hver Dag kommer der Rygter til os om de eventyrligste Alliancer. En Rubber er neppe spillet tilende, førend der etter blandes og Møllerne fiste. Det er i Grunden vanstelligt at sige, fra hvilken Side den største Fare truer. Det er ikke let at afgjøre, om Bismarck eller Beust er den, som meest ponser paa at gjøre Øndt; om det er Preussen, der træger efter nye Erobringer, eller Østerrig, der vil gjenoprette de lidte Tab. I hele den sidste Uge ere vi blevne underholdte med Aflöringen angaaende russif-preussiske Allianceplaner: Rusland skulle have Tyrkiet, og Preussen Østerrig; i Nord skulle de dele de skandinaviske Riger og Østersøen imellem sig! Medens Preussen saaledes gjor fælles Sag med Rusland imod Øst, slutter det paa samme Tid en Alliance imod Vest, hvor det med Frankrig bliver enigt om Delingen af Schweiz og Belgien. Naar saaledes Ulvene gaae omkring, graadige efter Rot, ere Lammene dog ingenlunde tilboielige til at lade sig sluge. Det er fornuftigt af Lord Derby at

ytre det „sikre Haab,“ at Østerrig og Italien uære de fredeligste Hensigter. Men efter hvad der fortelles, er det dog ikke den indre Udvilting, der fortinvisvis bestjætiger disse to Magter. Von Beust siges at bære paa Planer til en stor Coalition, der skal forene Østerrig, Sydtyskland, Frankrig og Italien imod Preussens Hege-moni i Tyskland og tillige række den polske Nationalitet en frelsende Haand. Den ene Halvdeel af Europa i Kamp mod den anden — dette er det Billede, som uafladelig fremmanes under de forskelligste Skrifter af Continentets Presse. Uden Twivl er der meget Overdrevet og Zaabeligt i alle disse Allarmberetninger, men der er trods alt dette een uomtvistelig Sandhed, som kan give tilstrækkelig Anled-ning til de allermørkeste Forvarsler. Hele Europa hender for Dieblæket kun een Bestjætigelse, nemlig: at ruste sig. Den franske Regjerings officielle Organer have desværre været ivrige nok med at underrette Verden om, hvad Formalet er med den store Commission, som nu udarbeider Forslag til den franske Armees Omdan-nelse. Frankrig har ikke isinde at afvægne; det er langt fra at ville reducere sin Landhær eller Marine med en eneste Mand. Man har muligvis paatænkt en For-øgelse af Reserven og Mobilisering af Nationalgarden, men den staadeude Hærs Hoide paa 400,000 Mand betegnes snarere som for ringe end for stor, og Folket maa derfor være fættet paa en Forøgelse af Krigsbudgettet. Frankrigs Eksempler lader de andre Magter ikke noget frit Valg, selv om disse trængte til en yderligere Anspo-ring i deres krigsrøste Forberedelser. Men Raseriet for „forstærkede Bataillon“ har grebet alle Stater, store og smaa. Rusland forøger sin Hær med 300,000 Rekruter, Preussen organiserer 4 nye Armeekorps, Østerrig reformerer og organiserer sin Hær; overalt prøves der nye Skydevaaben, overalt indføres der nye Systemer. Kunsten at dræbe truer med at blive den eneste Industri i Europa.

Ovenstaende sildrer ret træffende Tilsanden i Europa, naar man saa hertil seier den Uenighed, som findes mellem de politiske Partier i Amerika, saa kan man med Frie sige, „at Hvermands Haand er løstet mod den Anden, og at Kunsten at dræbe truer med at blive den eneste Industri i Verden.“

Dette vidner igjen om, at Fred er blevet tagen fra Nationerne, og at den Lid ikke er fjern, da hver den, som ikke vil tage op Sværd imod sin Næste, maa flye til Zion. „Thi Folk skal reise sig imod Folk og Nige imod Nige, og der skal være Hunger og Pestilentse og Jordskælv her og der.“ „Og Guds Niges Evan-gelium skal prædikes i den ganste Verden, til et Bidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme.“

Værer derfor aarvaagne, S Sidste-Dages Hellige, opfylder Eders Pligter og lever efter Eders hellige Religions Forstrifter, at S kunne undflye den tilkommende Bredre og bevares igennem Trængslerne, der ville ramme dem, som forkaste Evan-geliet og ikke berede sig for Herrens anden og herlige Tilkommelse!

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Forhaf fra Side 60.)

Indbildungskraften har besøkt Steen-brudene med Arbeidere og ladet Staden aaben for deres Udsigt. Her, hvor Billed-huggeren arbeidede, var Skuepladsen for hans Storhed, ligesom Athens Akropolis var det for Grækerne, og paa dette Sted dremte han om et udedeligt Navn. Han tænkte kun lidet paa, at den Tid skulle komme, da hans Arbeide skulle tilintet-gjores, hans Stamme udryddes, hans Stad forvandles til Ruiner og blive et Opholdssted for Krybde og en Skue-plads for Fremmede til at stirre paa, medens de vilde forundre sig over, hvor der var blevet af den Hölkerace, som engang havde beboet Staden.

Bruddet bestaaer af en noget blod-agtig Steenmasse. Bjergskrenten havde en lang Udstækning og ligesom syntes ubevist om, at man havde taget Steen nok fra dens Sider til at bygge en heel Stad med. Hvorledes de uhyre Steenmasser kunde transporteres over den ujævne Jordbund, vi vare komne over, og især hvorledes man havde faaet bragt een Blok op paa Toppen af et Bjerg, der er 2,000 fod høit, er umuligt at gjette sig til. Paa mange Steder faae vi Blokke, der rare sprængte ud af Bruddet, men hvilke syntes at være blevne kasserede paa Grund af en eller anden Fejl, og paa eet Sted var der i en Snerring midtveis mellem Bjerget og Floden, og hvilken fører ned til denne, en hæmpeagtig Blok, som var langt større end nogen af dem, vi havde set i Staden. Det havde sandsynligvis været Bestemmelsen, at den skulle udhugges der, hvor den laa, for siden at opfettes som et Ornament, men det synes,

som om Arbeiderne pludselig ere blevne standfæde i Udsorelsen af deres paabegyndte Værk. Ligesom de usuldendte Arbeider ved Assouan og paa Bjerget Pentelikon ere de mindevarige Levninger efter Menneskernes mislykkede Planer.

Vi forbleve hele Dagen paa Toppen af Bjerget. Den tætte Skov, i hvilken vi havde arbeidet, bragte os til i en større Grad at vurdere Skjonheden af det udstrakte Syn, vi havde, end det ellers vilde have været Tilfældet. Paa Toppen af Bjerget var der udspændt en Blot. Med Chayasteen, der sandtes imellem Ruinerne, og hvilke syntes at have tjent som Nedstap til at udhugge med, streev vi vores Navne paa samme. Den staer alene, og kun Haar ville nogensinde faae den at see. Seent ud paa Estermiddagen vendte vi tilbage og satte over Floden ovenfor Ruinerne nærvæd en Steenmuur og en Fordybsning, der sandsynligvis engang har tjent som Vandbeholder.

Da vi nærmede os Hytten, sic vi see to opсадlede Heste, der vare bundne udenfor Doren, og inde hørte vi et lidet Barn græde. Der var ankommet et Selskab, bestaaende af en gammel Kone, hendes Datter og Son samt dennes Hustru og Barn, og deres Besøg var til „Lægerne.“ Der vare faa Mange, der havde henvendt sig til os for at faae Lægemidler, vor Patientliste var blevne saa hurtigt forøget, og vi vare hver Aften i saa høj Grad blevne besværede med at udveie og udmaale Medicin, hvortil ogsaa kom den Frygt, som vi forhen have hentydet til, at vi havde gjort vor Hensigt bekjendt — ikke mere at praktisere som Læger; men

Kyget om os var blevet saa vidt udspredt, at disse Mennester virkelig var komne saa langt borte fra som paa den anden Side af San Antonio, en Streckning af over tredive Mile, for at blive helbredede, og det var haardt at sende dem bort uden at gjøre Noget for dem. Da Hr. Catherwood var den, hvilken Folk satte mest Lid til som Læge, lagde jeg ueppe Mørke til dem, uden forsaavidt jeg saae, at de var mere respektabelt klædte, og havde i det Hele taget et bedre Udsigende end Nogen af de andre Patienter, vi forhen havde seet, med Undtagelse af Medlemmerne af Don Gregorios Familiie, men i Lovet af Aftenen blev min Ópmærksomhed henledet paa den Tone, i hvilken Moderen talte til sin Datter, og for første Gang blev jeg vaer, at denne havde en særdeles smuk Figur, nydelige Fodder, isorte nette Sko og rene Stromper. Hun havde fastet et Shawl over Hovedet, men naar man talte til hende, trak hun det lidt til side, og da modte jeg et Par af de blideste og uskyldigste Øjne,

som jeg nogensinde har seet. Hun var den Förste iblandt vores Patienter, som jeg intresserede mig Noget for, og jeg kunde ikke negte mig Lægens Privilegium at tage hendes Haand i min. Medens hun troede, at vi raadforte os med hinanden angaaende hendes Sygdom, talte vi om hendes indtagende Ansigt, men vor Deeltagelse var sorgelig og smertelig, thi vi saae, at det var en fin Blomst, som var udsprungen sor kun at blomstre en kort Lid, og selv i det Dieblik, da den udfoldede hele sin Skønhed, var den dømt til en tidlig Død.

Læseren er vidende om, at der ikke var nogen Skillevæg i vor Hytte. Don Miguel og hans Hustru overlod deres Seng til to af Kvinderne; Konen soy paa en Matte paa Gulvet tilligemed de Andre. Hr. Catherwood soy i sin Koie, jeg i min Maisseng, og Don Miguel og de unge Folk under et Skul udensor Huset.

(Fortsættels.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840.

(Fortsat fra Side 63.)

Saalenge mine Brodre ere hos mig og opmuntre mig, kan jeg bekæmpe Verdens Fordomme og med Glæde taale Spot og Forhaanelse, men naar mine Brodre fjerne sig fra mig, naar de begynde at svigte mig og endog bestrebe sig for at standse mine Foretagender og min Fremadstriden, da gjor det mig hjertelig ondt; iskedestomindre er jeg dog alligevel bestemt paa at udføre det Arbeide, der er mig anbetroet, da jeg veed, at omend stændt mine jordiske Venner slaae mig

seil, og endog vende sig mod mig, vil dog minn himmelste Fader føre mig fremad til Seier.

Seg haaber imidlertid, at der selv i Kirtland ere Nogle, som ikke gjore et Menneste til en Synder for et Ords Skyld, men ere villsige til at staae frem for at forsvarer Netsærdighed og Sandhed samt redebonne til at opfylde enhver Pligt, som paahviler dem, medens de tilsige ville have den fornødne Viisdom til at modstaae Alt, hvad der er egnet til at bringe

Forsviring og Uorden ind i Israels Leir, samt tilstrækkelig Dommeekraft til at kunne stjelne mellem Sandhedens og Vildfarelsens Land.

Det vilde glede mig at see de Hellige i Kirtland blomstre, men det forekommer mig som om den Tid endnu ikke er kommen, og jeg forsikrer Dem, den vil aldrig komme, saalænge den nuværende Tingenes Tilstand eksisterer og den samme Land giver sig tilkjende. Naar Tilstiden bliver gjenoprettet, Hovmodet tilintetgjort og ethvert opblæst Sind besjælet af Ydmyghed, — naar Egenhørigheden viger Pladsen for Velbillighed og Godgjørenhed, — naar en eenstemmig Beslutning, at man vil leve ved ethvert Ord, der gaaer ud af Guds Mund, bliver mærkelig, da og ikke før kan Fred, Orden og Kjærlighed faae Overhaand.

Det er paa Grund af opblæste Personer, at Kirtland er blevet forsaget. Hvor ofte er ikke Deres ydmyge Ejener bleven misundt i sit Embete af saadanne Charakterer, som have bestrebt sig for at heve sig til Anseelse paa min Bekostning, og naar de have seet, at det har været umuligt, have de taget deres Tilslugt til Forhaenelse og Bagvadstelse samt lignende Midler for at styrte mig. Saadanne Charakterer have stedse været de Første til at raabe imod Presidentsstabet og til at fundgjøre dets Medlemmers Heiltein og menneskelige Svagheder til de fire Verdenshjørner. Jeg kan ikke glemme den Behandling, der blev mig tildeel i mine Bimmers Huus. Dette hviler bestandig paa mit Sind og foraarsager mig megen Hjertesorg, og naar jeg tænker paa, at Andre, som nylig ere indkomne i Kirken, fulde af Eldste Babbitt blive forlede til at tage til Kirtland istedetfor til dette Sted, gør det mig hjertelig ondt, da deres Tillid til Authoriteterne vil blive svækket ved de Bemærkninger, han finder

før godt at gjøre, hvortil kommer, at de ville faae alle de omlobende falske Nygter og overdrevne Efterretninger angaaende vores Ejender at høre. Jeg maa sige, at jeg føler en dyb Nummer i min Land, og jeg kan ikke bære over med en saadan Fremfærd, — ei heller vil jeg det, men jeg skal bestrebe mig for at berolige de Hellige og tilintetgjøre en saadan vanhellig Fremgangsmaade.

Det var noget Nyt for mig, da jeg fik at høre, at der havde været aholdt hemmelige Versamlinger i Herrens Huus, og at nogle af mine Venner — trofaste Brodre og Mænd, der havde de Helliges Tillid — skulle være udelukkede deraf. En saadan Fremgangsmaade er ikke egnet til at fremme Enighed og Fred, men til at foraarsage Splid og vil være en Forbandelse istedetfor en Velsignelse. Jeg veed, at en saadan Fremfærd er og maa blive stadelig for dem, som ere unge i Kirken. For dem, der have Erfaring, og som burde vide bedre end at tage Hensyn til deres Brodre, er der ingen Undstydning.

Hvis Broder Babbitt og de andre Brodre onste at reformere Kirken og ville modarbeide Synd og Speculationer, maae de bruge andre Maader end Logu, thi ellers ville de forseile deres Maal, og deres Kirken vil snarere blive forlagt til de Fremmedes Huse end Herrens Huus.

Broder Babbitts Fremgangsmaade blev tagen under Overbeielse i en Versamling af de Hellige her paa Stedet, og det blev eenstemmig vedtaget, at Fællesfab med Kirken unddragtes ham, indtil han giver Opreisning for sin Opsættelse, og jeg onster, at De uden Opsættelse maa underrette ham derom og assordre ham hans Kaldsbrev.

Min kjære Herre! Jeg onster, at De maa staae paa Deres Plads og beholde den Stilling, i hvilken De blev sat af

Kirkens Authoriteter formedelst Alabenborg. Baretag Kirkens Auliggender med Flid, og da kan De være forvisset om, at Himmelens Velsignelse vil hvile over Dem. Det paaligger Dem at handle som Præsident for Menigheden i Kirtland, indtil De bliver løst af den samme Authoritet, som har indsat Dem. Jeg haaber, at der i Fremtiden ikke vil blive nogen Anledning til Strid, men at alle Brodrene ville vise Kjærlighed og Forekommenskab mod hverandre.

Broder Burdicks Brev have vi rigtig modtaget, og vi takke for samme. Det var i Sandhed et beundringsværdigt Brev og dets Forsatter værdigt. Dets Indhold var overeensstemmende med Evangelietts Land, og Principerne ere rigtige.

Jeg er glad, fordi Broder Richards er forbbleven hos Dem, og haaber, at han dar været Dem til Nutte. Hils ham fra mig.

Bore Udsigter her paa Stedet vedblive at være gode. Mange ere komme hertil i Toraaret. Strax efter Deres Afreise var der lidt Klammeri angaaende Deres Opsorsel, men nu er det forbi, og jeg haaber, at der ikke østere vil blive nogen Anledning dertil, men at De selv vil anbefale Dem baade for Gud og de Hellige formedelst en hellig Omgang og dydig Vandel.

For nogle Dage siden fik jeg Brev fra W. W. Phelps, hvori han underretter mig om, at han ønsker at vende tilbage til Kirken igjen, dersom vi vilde optage ham. Han synes at være meget ydmig og er villig til at give al den Opreisning, som Gud og de Hellige maatte forære.

Vi forvente at saae trykt en Udgave af „Mormons Bog“ først i September. Den bliver nu sat i Cincinnati.

Jeg forbliver osv.

Joseph Smith, jun.

Et interessant Andragende med Hensyn til Jederne blev indgivet til de protestante Magter i Europa og Amerika. Det var dateret London, den 8de Januar 1839.

Søndag den 24de. Eldste William Donadson, der tjente i den Asfeling af den engelske Armee, der fulde til Østindier, skriver fra Chatam den 24de Juli: „Vi gaae ombord imorgen. Jeg har haft et herligt Syn, hvori det forekom mig, at jeg var i Egypten.“

Lørerdag den 25de.

Fairfield i Illinois, den 25de Juli 1840.

Velerværdige og kjære Venner! Sidste Gang jeg klev til Eder, var under Eders Trængster i Missouri. J. vide, at jeg dengang fungerede som Brigadegeneral ved „de uovervindelige Dragoner“ i denne Stat og tilbød Eder al den Bistand, jeg funde yde Eder for at befrie Eder fra en ubarmhjertig og rasende, ømentskjondt feig Fjende, men Herren kom Eder til Undsætning og frelste Eder med en mægtig Arm. Det glæder mig at høre, at J. nu ere i et civiliseret Land og have Fred og Held.

For nogle Maaneders siden tog jeg Afsæd fra min Post i den Hensigt at flytte til Eders Stad og indræde i Eders Samfund, men hidindtil har jeg været forhindret deri.

(Fortsettes.)

Nyheder.

En g l a n d. I Canalen og i Nordsoen har der Natten fra 12te til 13de f. M. raset en heftig Storm fra Sydvest. Paa Themsen og langsmed den engelske Østkyst har Orkanen anrettet betydelige Ødelæggelser, og der berettes om en stor Mængde Skibbrud. Ogsaa fra den engelske og irske Beskyst indløber der Anmeldelser om forliste Skibe og andre Ulykker.

Ty r k i e t. Neppe er Tyrkiets Behersker blevet færdig med sin rumænske Basals Investitur og de urolige Grækernes Opstand paa Kreta, forend der reiser sig nye Banseligheder i en anden Deel af det løst sammenhængende osmanniske Rige. Denne Gang er det Fyrst Michael den Tredie af Serbien, som gjør Fordringer gjældende ligeoverfor Porten og har assendt Commissairer til Petersborg og Wien for at vinde disse Høffers Understøttelse. Man antager, at Fyrst Michael — hvis Ergjærrighed er blevet opslammet ved Carl af Rumæniens heldige Forhandlinger med Porten — nu forlanger den samme Selvstændighed, som Rumænien, og navnlig ønsker Bortfjernelsen af den tyrkiske Besætning i Hovedstaden Belgrad. Serbien tæller en slavisk Befolkning af 1,120,000 Indv. Fyrst Michael har hidtil ikke funnet opnæae at blive anerkendt som arvelig Regent; iovrigt indtager Landet en forholdsvis uafhængig og selvstændig Stilling.

Sy d a m æ r i k a. Der berettes, at de Allierede have lidt et Nederlag, og man mener derfor, at Krigen mellem Brasilien og Paraguay nu gaaer sin Ende imøde. Det ved det sidste Slag ved Curupayth dybt rystede Brasilien skal være beredt til at gaae ind paa de af Præsident Lopez stillede Fredsforslag.

Blandingar.

Svenst Marmor synes at ville blive en vigtig Udforselsartikel. Til den nye Opera i Paris har man saaledes foretrukket at anvende Kolmårdens Marmor fremfor Italiens og andre Landes. I London har dette Marmor ligeledes fundet Øster-spørgsel, og en Bestilling er ingaaet derfra. Hvad der har henvedet Udlændets Opmerksomhed paa den omtalte smukke Steenart, er den Prøve deraf, som paa Prof. Erdmanns Foranstaltning, tilliggemed flere andre Bjergrarter, blev udstillet paa Verdensudstillingen i London i 1862, hvor den blev belønnet med Priismedaillen. Marmor-Etablissementet ved Kolmården har saaledes de bedste Udsigter for sig, da dets Forraad af Marmor er saa at sige uudtommeligt, og da det tillige har en ypperlig Havn ved Bråviken ganstæ nær ved Marmorbruddet.

Ho i L e b e a l d e r. Det russiske Blad „Kievblain“ anfører følgende Exemplarer paa hoi Levealder i Gouvernementet Podolien i Vest-Rusland: I Löbet af 5 Åar er der i dette Gouvernement død 354 meget gamle Personer (213 Mænd og 141 Kvinder), af hvilke 320 var i en Alder af 95 til 100 Åar (195 Mænd og 125 Kvinder), 27 i en Alder af 100 til 105 Åar (16 Mænd og 11 Kvinder), 7 i en

Alder af 105 til 110 Aar (2 Mænd og 5 Kvinder). Mændenes Antal er større end Kvindernes, sjældent disse i Almindelighed, naar man tager Hensyn til alle Aldersklasser, blive ældre end Mændene. Der anføres følgende Exempler paa Mænd i Podolien, som have opnæaret en overordentlig høj Alder: Gregorius Nosalewski blev 101 Aar gammel (1762—1863); han boede til sidst i Prosturov og havde 30 Born og Børneborn. Han havde en meget stærk Helbred, var middelhøj af vægt og var en munter Mand, der holdt meget af Selfstab og af at leve godt. Indtil sine sidste Livedage var han en lidenskabelig Jagtelsker. — Johan Opalnine, en Bonde fra Landsbyen Klevani i Distriket Braglas, blev 113 Aar gammel. Han havde 11 Døtre og 2 Sønner, hvoraf den yngste lever endnu. Hele Familien er bekjendt for sin store Legemsstyrke. — Afime Lagoscha, en Bonde fra Landsbyen Ratshof i Distriket Braglas, blev 102 Aar gammel. Han blev blind nogle Aar før sin Død. Lige til sin Død var han bekjendt for sin vidunderlig stærke Hukommelse og sin gode Forstand ligesaavel som for sin Driftighed og retskasne Charakter. — Johan Tschernitski blev 104 Aar gammel, var meget virksom og en udmarket Nyttier. Han drak hverken Vin eller Brændevin og røg heller ikke Tobak. Han døde usigt uden at efterlade sig Slægtninge. — Casimir N. lever endnu i Distriket Yampol under Godset Russanowsky. Han er 118 Aar gammel og havde været gift i 90 Aar, da hans Kone i Aaret 1860 døde i en Alder af 108 Aar. Han har haft 5 Sønner, af hvilke den yngste døde 1864 70 Aar gammel. Han har 70 Børneborn og Børneborns Born.

Indhold.

Side.		Side.	
Sions Stad (Sluttet)	65.	Stephens og Gatherwoops Reiser (fortsat)	75.
Udtog af Generalraadets Forhandlinger i København (Sluttet)	69.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	76.
Nedaktionens Bemærkninger	73.	Myheder	79.
		Blanding	79.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoiret.

København.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.